MIELIPIDE

Kirjatieto on tärkeää, mutta nuoret tarvitsevat myös tietoa, joka pohjautuu kokemukseen. **JAANA UOLAMO**

LUKIJALTA

Terveyskeskusten ongelmat voi ratkaista

Lokakuussa 2012 terveyskeskusten vaje oli 238 lääkäriä. Ongelman ratkaisu edellyttää tarkoituksenmukaisen työnjaon, nuorten lääkärien senioritueen, tilastointi- ja todistustaakan karsimisen, toimivan tietotekniikan ja sopivan kokoiset yksiköt, joissa päivystysrasitus on siedettävä ja yhteistyö erikoissairaanhoidon kanssa toimii.

Terveyskeskustyötä vaikeuttavat etenkin viranomaisten ja poliittisten päättäjien toimet.

Lääkärien työmäärä on jatkuvasti kasvanut ja he tekevät myös muiden ammattiryhmien töitä. Henkilöstöä on vähennetty, mutta ilman heidän panostaan terveyskeskus ei toimi. Lääkäri jää yksin.

Yleislääkärin työ on vaativaa: nuori lääkäri tarvitsee senioritueen ja konsultaatiomahdollisuudet.

Erikoistuvat lääkärit suorittavat yhdeksän kuukauden jakson terveyskeskuksessa. Jos se on hyvin organisoitu, tulijoita on. Kokemusten ollessa hyviä terveyskeskustyö kiinnostaa jatkossakin.

Käynti- ja palkkiotilastoinnin lisäksi lääkärit tekevät jokaisesta potilaskäynnistä, puhelusta, konsultoinnista ja kirjauksesta potilaskertomukseen THL:n vaatiman niin sanotun AvoHilmo-tilastoinnin: Tapahtumiin liitetään diagnoosit ja niin sanotut SPAT-koodit, jotka kuvaavat, mitä tapahtumassa tehtiin ja mitä suunnitellaan tehtäväksi. Koodisto on hankalakäyttöinen. Lisäksi kirjataan Hoidon saatavuus – lain edellyttämät tiedot.

Tilastointivaatimukset ovat ylittäneet kohtuuden.

Vastaanottoaikoja on jouduttu pidentämään viranomaismääräysten ja tietotekniikkaongelmien takia. Lääkärit pystyvät katsomaan potilaita puolet vähemmän kuin aiemmin.

Tietotekniikan takkuilu vie kaikkiaan noin 600 lääkärin sekä turhien lausuntojen ja todistusten kirjoittaminen noin 200 lääkärin työpanoksen vuosittain.

Epätarkoituksenmukainen tietosuoja teettää merkittävästi lisätyötä. Potilas voi kieltää lääkäriltä tietojen saannin, vaarantaa terveytensä ja tehdä hoitavasta lääkäristä osasyyllisen.

Pitäisi olla itsestään selvää, että hoitava taho saa käyttöönsä kaiken tarpeellisen sairauskertomustiedon. Tiedon pitäisi kulkea sujuvasti perusterveydenhuollon ja erikoissairaanhoidon välillä molempiin suuntiin.

Vuosittain valmistuu noin 600 lääkäriä ja lääkärimäärä kasvaa jatkuvasti. Lääkärien peruskoulutusta on päätetty lisätä, mutta se ei ole potilaiden eikä veronmaksajien etu.

Koulutusresurssit eivät riitä. Opettajien määrä on vähentynyt vuosia ja potilasturvallisuuden pelätään vaarantuvan. Opiskelijat eivät pääse harjoittelemaan olennaisia taitoja. Halutaan siis kouluttaa huonosti paljon.

Lääkäriliiton vaatimus on pitkään ollut: lääkärit lääkärin töihin. Kaikkien terveydenhuollon ammattilaisten työpanos omalla sarallaan on toiminnan onnistumiselle korvaamaton.

Auli Juntumaa
erikoislääkäri
Tampere
Harri Ylinen
ylilääkäri
Ähtäri

MARKKU VUORIKARI

Terveyskeskustyötä vaikeuttavat etenkin viranomaisten ja poliittisten päättäjien toimet, kirjoittajat toteavat.

Suuret ikäluokat syyllistetään virheellisesti

Kestävyysvaje on totta, mutta se ei johdu suurista ikäluokista. He tekivät kovasti työtä ja Suomen kansallisvarallisuus sekä eläkevaranto kasvoivat.

Erinomaisen kestävä työeläkejärjestelmä on luonut 150 miljardin euron työkalun työeläkeyhtiöiden meklareille ja toisaalta työeläkeläisten ansaituksi turvaksi. Tämä joukko maksaa marisematta työstä ansaitsemastaan jälkipalkasta aktiivityöhön verrattuna korkeampaa veroa.

Kestävyysvaje on myöhempää perua ja muutaman viime hallituksen päätösten seurausta. Kansantaloutta on hoidettu niin, että työn tuloksia on jaettu ulkomaille ja toisaalta uusia työpaikkoja ei ole kyetty luomaan niin kuin ennen

Lasten jatkokoulutuksestakaan ei ole huolehdittu ja syrjäytyminen lisääntyy.

Vientiteollisuutta on rasitettu monin tavoin käytännössä ja työpaikat vähenevät, mutta samanaikaisesti päivittäisissä retorisissa poliittisissa puheissa on johdettu äänestäjiä harhaan.

Syrjäytyneitä 15-29-vuotiaita nuoria oli vuonna 2010 yhteensä noin 51 000. Syrjäytymisen ytimessä oli runsaat yli 32 000 nuorta, jotka eivät ole rekisteröityneet edes työttömiksi työnhakijoiksi. He ovat nuoria, jotka eivät näy missään tilastoissa. Kukaan ei tarkkaan tiedä, keitä he ovat ja mitä he tekevät. Näin kertoo Evan analyysi Hukassa – Keitä ovat syrjäytyneet nuoret?

Julkisen sektorin vajeen korjausta toivotaan tulevana keväänä, kun hallitusohjelmaa joudutaan päivittämään, siis korjaamaan. Siinä yhteydessä olisi kohtuullista todeta, ettei suuria ikäluokkia voi syyllistää julkisen talouden ongelmista, kunnissa eikä valtiontaloudessa. Voimistavaa olisi osoittaa todelliset ja korjattavissa olevat syyt.

Esko Järvenpää
Jämsä

VIERASKOLUMNI

Maatalouspolitiikan suunta ratkeaa

Tuleva vuosi tulee olemaan mielenkiintoinen ja erittäin tärkeä maatalouden tulevaisuuden näkökulmasta. Edunvalvontatyötä niin eurooppalaisella kun kansallisellakin tasolla riittää yllin kyllin.

2014 alkaa uusi rahoituskausi, jolloin niin eurooppalainen budjetti kuin sektorikohtaiset lainsäädännöt laitetaan uusiksi. Aikaisempaa mutkikkaammaksi prosessin tekee se, että ensimmäistä kertaa yhteisen maatalouspolitiikan historiassa maatalouden lainsäädäntö tehdään yhteispäätösmenettelyssä.

Tämä tarkoittaa sitä, että komission antama lainsäädäntöesitys muokataan lopulliseen muotoonsa niin jäsenvaltioiden ministereistä koostuvan neuvoston kuin Euroopan parlamentinkin voimin. Aikaisempina vuosina jäsenvaltioiden ministerit ovat tehneet päätöksen yksin.

Tämä tarkoittaa sitä, että mitään ei ole päätetty, ennen kuin kaikki nämä instituutiot ovat päätökset ja kompromissit hyväksyneet. Tämän vuoksi Suomessakin esiintyneet erinäiset spekulaatiot tulevasta lainsäädännöstä ovat olleet monelta osin ennenaikaisia.

Euroopan parlamentin maatalousvaliokunta äänestää kannastaan yhteisen maatalouspolitiikan uudistukseen tammikuun lopussa. Käytännössä äänestyksen tulos antaa parlamentille mandaatin aloittaa neuvottelut neuvoston kanssa yhteisymmärryksen löytämiseksi.

Toki jo tuo parlamentin kannan hiominen valiokunnan äänestysvaiheeseen on ollut pitkä prosessi. Äänestettäviin kompromisseihin on suomalaismeppien voimin saatu monta meille tärkeää kohtaa, joiden toivotaan kantavan eteenpäin niin äänestyksissä kuin neuvotteluissa neuvoston kanssa.

Parlamentin ja neuvoston väliset neuvottelut tulevat varmasti olemaan vähintäänkin haastavat ja uskon, että prosessi tulee venymään pitkälle syksyyn, ennen kuin jokainen lainpykälä on saatu sovittua.

Tähän loppuun haluan nostaa yhden yksittäisen meitä suomalaisia kansallisestikin kovasti puhututtaneen lainsäädännön kohdan.

Komissio on alkuperäisessä esityksessään esittänyt kyntökieltoa hiilirikkaille maille. Tämä kielto iskisi voimakkaasti muutamaan maahan, etunenässä Suomeen, Skotlantiin, Irlantiin ja Ruotsiin. Kansallisen etumme nimissä tätä kieltoa ei tulisi missään nimessä hyväksyä.

Parlamentissa olemme saaneet kovan taistelun kautta käännettyä yleistä mielipidettä kieltoa vastustavaksi. Uskon ja toivon, että tammikuun äänestyksissä maatalousvaliokunta ottaa komission esitykseen kieltävän kannan. Tällöin asia ratkaistaan lopullisesti neuvoston ja parlamentin välisissä neuvotteluissa, eli ensi vuoden aikana. Voimaan uusi lainsäädäntö tulee 2014 vuoden alusta.

Ongelmalliseksi tilanteen Suomen kannalta tekee se, että hallitus on virallisissa yhteyksissä puoltanut kyntökiellon voimaansaattamista. Jos Suomi ei neuvostossa asiaa henkeen ja vereen vastusta, tuskin sitä moni muukaan maa, jota asia ei koske, tulee tekemään.

Viljelijöiden on kuitenkin hyvä muistaa, ettei mitään lopullista ole tämänkään asian osalta vielä päätetty. Sen voin luvata, että parlamentin puolessa tulen kollegojeni kanssa taistelemaan viimeiseen asti kyntökiellon kumoamisen puolesta.

Edunvalvontatyötä niin eurooppalaisella kun kansallisellakin tasolla riittää yllin kyllin.

RIIKKA MANNER
on europarlamentaarikko (kesk.).

riikka.manner@europarl.europa.eu

Koulu voisi kasvattaa yhteisöllisyyteen

Nykyään nuoria ohjataan itsekeskeiseen ajatteluun ja heitä opetetaan selviytymään elämässään korostaen yksilön menestystä. Kuitenkin on muistettava, että sosiaaliset taidot ovat tärkeitä elämässä, oli sitten kyseessä perhepiiri, työ tai jokin muu elämän osa-alue.

Perhe on tärkeä yhteisö ja se on keskeisin lastenkasvatuksessa. Koululla on myös suuri vaikutus lasten ja nuorten elämään, siksi kouluissa voitaisiin ohjata oppilaat yhteisölliseen ajatteluun. Yhteisöllisyys ja välittäminen rikastuttavat elämää ja ne vähentävät henkistä yksinäisyyttä ja syrjäytymistä.

Jostain syystä odotetaan, että yhteiskunta hoitaa avun tarpeessa olevat. On omaksuttu passiivinen rooli suhteessa lähimmäisten hätään.

Vanhempien tapa suhtautua yhteiskunnan epäkohtiin periytyy helposti lapsille, siksi asennemuutos lähimmäisenrakkauteen on ensisijaisen tärkeää.

Kirjatieto on tärkeää, mutta nuoret tarvitsevat myös tietoa, joka pohjautuu kokemukseen.

Kokeneempi sukupolvi on vastuussa nuoremmasta sukupolvesta. Elämää nähneet ihmiset ovat omiaan jakamaan ja antamaan tietoa ja ymmärrystä seuraavalle sukupolvelle asioista, joissa nämä ovat kokemattomia ja tietämättömiä.

Yhteisöllisessä ajattelussa pyritään nuorille kasvattamaan sosiaalisia taitoja, jotta he tulevat toimeen toisten yhteisön jäsenten kanssa. Keskeistä on myös konfliktien ratkaiseminen keskustelemalla.

Yhteisöllä on yhteiset tavoitteet ja jokaisen etu on yhteinen etu. Yhteisö voi niin hyvin tai pahoin kuin sen heikoin lenkki voi. Kaikilla yhteisön jäsenillä on tärkeä tehtävä. Jokainen toimii siinä kaikkien yhteiseksi hyväksi, jolloin omat oikeudet ja vastuu muista ovat tasapainossa.

Yhteisön jäsenet ovat keskenään tasa-arvoisia: jokainen otetaan huomioon ja jokaista autetaan tarvittaessa. Jokaisen panosta arvostetaan ja yhteisön jäseniä kannustetaan kehittymään ja käyttämään lahjojaan. Tällöin yhteisön jäsenten luovuus ja lahjat pääsevät esiin, oli kyseessä työ tai jokin muu toiminta.

Yhteisöllisessä kasvatuksessa lapsissa pyritään kehittämään heidän vahvoja ominaisuuksiaan ja vahvistamaan heissä hyvää itsetuntoa. Nuorten vastuuta kasvatetaan vähitellen, antamalla heille vastuuta yhteisön eri tehtävistä, koska yhteiskunta tarvitsee aktiivisia ja vastuuta ottavia ihmisiä.

Oli sitten kyseessä perhe tai koulu, muutos yhteisöllisen kasvatuksen suuntaan kysyy arvojen pohtimista. Muutos alkaa kanssaihmisten ja ympäristön välittämisestä.

Lapsilla on oikeus osallistua yhteisölliseen elämään, sillä vuorovaikutus ihmisten välillä on hyvinvoinnin ja elämänhallinnan perusedellytyksiä. Yhteisöllisyyden tuloksena lapselle muodostuu sosiaalista pääomaa, joka puolestaan lisää hyvinvointia.

Ihminen tarvitsee yhteisön suojan, tuen ja tiiviin kanssakäymisen voidakseen hyvin. Kun arvostaa muita ihmisiä, saa heiltä arvostusta takaisin.

Lapset ja nuoret, jotka kasvavat tällaisessa ympäristössä, omaksuvat hyvät sosiaaliset taidot.

Jaana Uolamo
Akaa

Lapsen oikeudet lisättävä perustuslakiin

Lapsen keskeiset oikeudet pitäisi lisätä perustuslakiin. Oikeudesta elämään sekä henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen säädetään 7 §:ssä. 6 §:ssä säädetään yhdenvertaisuudesta myös lapset mainiten. Lapsen erityistarpeita ei kuitenkaan huomioida.

YK:n yleissopimuksessa lapsen oikeuksista todetaan, että ”lapsi ruumiillisen ja henkisen kypsymättömyytensä vuoksi tarvitsee erityistä suojelua ja huolenpitoa, siihen luettuna asianmukainen hoito sekä ennen syntymää että sen jälkeen”; ”perheellä, joka on yhteiskunnan perusryhmä ja sen kaikkien jäsenten ja erityisesti lasten hyvinvoinnin ja kasvun luonnollinen ympäristö, on oikeus saada tarvittavaa suojelua ja apua niin että se pystyy täydellisesti hoitamaan velvollisuutensa yhteiskunnassa”; ”Kaikissa julkisen tai yksityisen sosiaalihuollon, tuomioistuinten, hallintoviranomaisten tai lainsäädäntöelimien toimissa, jotka koskevat lapsia, on ensisijaisesti otettava huomioon lapsen etu”; ja ”hänellä on syntymästään lähtien – mikäli mahdollista, oikeus tuntea vanhempansa ja olla heidän hoidettavanaan”.

Tämän mukaisesti pitäisi perustuslakiin lisätä: ”Lapsella on oikeus erityiseen suojeluun ja huolenpitoon sekä ennen syntymää että sen jälkeen, sekä, mikäli mahdollista, oikeus tuntea vanhempansa ja olla heidän hoidettavanaan. Perheellä, joka on lasten hyvinvoinnin ja kasvun luonnollinen ympäristö, on oikeus saada tarvittavaa suojelua ja apua niin että se pystyy hoitamaan velvollisuutensa. Kaikissa toimissa, jotka koskevat lapsia, on ensisijaisesti otettava huomioon lapsen etu.”

Tarve lisäykseen perustuu siihen, että lapsen erityisoikeudet on perustuslaissa unohdettu. Vaarana on, että lapsi, joka ei ole oikeustoimikelpoinen, ymmärretään oikeusobjektiksi ilman ihmisoikeuksia. Vaara on ilmeinen, sillä oikeuksista tiedottaminen on ollut riittämätöntä.

Vaikka sopimus on ollut voimassa yli 20 vuotta, YK:n lapsen oikeuksien komitea huomauttaa Suomea siitä, että ”suuri yleisö, mukaan lukien vanhemmat ja lasten parissa työskentelevät ammattihenkilöt, tuntee yleissopimusta vain heikosti”.

Yleissopimuksessa Suomi on sitoutunut muuttamaan lakinsa ja toimintansa sopimusta vastaaviksi. Arvojen koventuessa ja talouden kiristyessä paine siihen, että lainsäädännössä, hallinnollisissa ja muissa toimissa unohdetaan lapsen oikeudet, kasvaa ellei lisäystä perustuslakiin tehdä.

Suomi allekirjoitti helmikuussa yleissopimuksen pöytäkirjan, jonka mukaan lapset voivat valittaa oikeuksiensa loukkauksista. Mitä hyötyä on valitusmenettelystä, kun oikeuksia ei tunneta?

Nostamalla lapsen oikeudet perustuslakiin varmistetaan se, että tieto niistä tavoittaa suuren yleisön. Samalla Suomi viestittää ottavansa vakavasti ihmisoikeudet ja YK-sitoumuksensa.

Petteri Hiienkoski
valtiotieteen maisteri
Reetta Hiienkoski
lastentarhanopettaja
Kirjoittajat ovat neljän alaikäisen lapsen vanhempia Helsingistä.

Katkeruutta vai kateutta

Viljelijöiden pitäisi yhteisrintamana ajaa omia asioita, mutta tärkeämmäksi osalle viljelijäkollegoista on noussut katkeruus.

Maataloustukien päälinjat on päätetty jo vuonna 1995, kun liityttiin Euroopan unioniin. Silloin osasta alueellisia tukia tuli määräaikaisia, ja niitä on vaikea saada pysyviksi jälkikäteen. Tämä asetti Etelä-Suomen maidontuottajat heikompaan asemaan pohjoisemman Suomen tuottajiin nähden.

Tämä on näköjään aiheuttanut katkeruutta omia ammattiveljiä kohtaan, mikä nyky-Suomen maatalouden murroksessa on väärään suuntaan käytettyä energiaa. Se ei yksinkertaisesti johda mihinkään hyvään, päinvastoin.

Suurimmaksi peikoksi tässä asiassa on noussut uuden pellon raivaaminen pohjoisemmalle alueelle. Tärkeintä olisi raivata uutta peltoa sinne, minne sitä ikinä on mahdollista kohtuullisesti saada. Hyviä viljelysmaita häviää varsinkin kaupunkien liepeillä tonttimaaksi.

Tilalle tulee ruokamultakerrokseltaan huomattavasti heikompia viljelysmaita, jotka eivät pysty tuottamaan samaa satoa kuin mihin vanhat maat pystyivät. Suomen maaperä on tunnetusti köyhää, ja heikompien maiden sato on mahdollista hyödyntää käyttämällä se nautaeläinten rehuksi.

Suomessa kannattaa hyödyntää kaikki maa, johon saadaan kohtuullisen kokoisia lohkokokoja. Maailman väkiluku kasvaa, peltomaata häviää yhdyskuntarakentamisen ja eroosion mukana.

Keinolannoitteet loppuvat tai niiden hinnat nousevat. Siinä vaiheessa olisi ensiarvoisen tärkeää, että huoltovarmuuden kannalta Suomessa olisi riittävä peltopinta-ala omavaraiseen ruuan tuotantoon viherlannoituksen kautta.

Jokainen itseään kunnioittava viljelijä tietää, ettei ympäri Suomea pystytä viljelemään sokerijuurikasta tai muita juureksia, saatikka maitten sopivuus vihannestuotantoon kannattavalla satotasolla.

Olisi aika muuttaa asenteitaan ja hyväksyä Suomen sisäinen rakennemuutos. Se ei ole keneltäkään pois, koska maa on lapsilta lainassa pitemmässä juoksussa. Olipa ne lapset omia tai muitten, olisi ensiarvoisen tärkeää antaa tuleville polville viljavat maat ja pinta-alaa aina enemmän mitä itse on saanut.

Vain muutos on pysyvää.

Heikki Suopelto
maanviljelijä
Alavus

Kirjoita napakasti

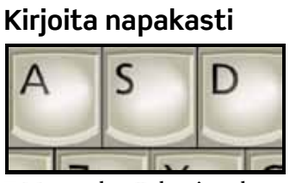

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

HUIDUNPERÄ

Joulumme jälkeen

Joulu tuli tällä kertaa nyt meille pyryjen, pakkasen ja syvien nietosten keskeen. Perinteinen se monilta osin odotetusti ja tervetulleesti oli, vaikka nykymenomme on lisännyt uusia aineksia vuoden suurimman juhla-aikamme viettoon.

Muuan asia on Huidunperällä nyt herättänyt huomiota. On totuttu sanontaan, että naiset vastaavat ja hoitavat meillä joulun valmistelut. Parahiksi tuli toki ennen joulua muistetuksi tässä lehdessä tuttu toteamus kansanperinteestämme. Myös miehillä on sen mukaan valmisteluissa oma, perinteinen roolinsa. Eli ”Hyvä Tuomas joulun tuopi”.

Täällä todettiin, että miehet ovat vuosisatojen mittaan pääasiassa luoneet ja hoitaneet joulun henkisen puolen.

Jo joulun ensimmäisen sanoman välittivät ihmiskunnan historiassa Uuden Testamentin kertomat paimenet, jotka olivat kedolla vartioimassa karjaansa ja tapasivat nuoren perheen, Marian, Josefin ja vastasyntyneen poikansa.

Kun kristinusko levisi, joulun tekijöitä olivat Uuden Testamentin evankelistat Luukas ja Matteus. Uskonpuhdistuksen aikaan heihin liittyi Martti Luther. Hän loi kristitylle maailmalle muun muassa tuttua tutumman jouluvirren Enkeli taivaan Luukkaan tekstin pohjalta. Elettiin vuotta 1535.

Ensimmäisen omakielisen, sata virttä käsittävän virsikirjan saimme tässä maassa 1583. Sen teki Jaakko Suomalainen eli Jaakko Finno. Hän kirjoitti itse ja myös suomensi virsikirjaamme kolmisenkymmentä virttä, niiden joukossa kolme saksalaista jouluvirttä.

Tutun jouluvirtemme suomensi Hemminki Maskulainen vuonna 1605 ilmestyneeseen virsikirjaamme. Tekstiä sittemmin tarkistivat Elias Lönnrot vuonna 1867 ja Julius Krohn 1880.

Etenkin 1800-luvulla Topeliuksen aikaan jouluperinteemme monipuolistui. Ensimmäiset omat joululaulumme syntyivät. Topelius kirjoitti muun muassa tutun runon En etsi valtaa loistoa. Säveltäjämestarimme Sibelius sävelsi sen yhdeksi maamme tutuimmista. Topelius myös kirjoitti runon Varpunen jouluaamuna, minkä Otto Kotilainen puolestaan sävelsi.

Tuttuja joululaulujen tekstittäjiä ovat olleet myös Vilhelmi Malmivaara, Alpo Noponen, naisista Immi Hellen ja Ilta Koskimies.

Joululaulujen säveltäjiä olivat Sibeliuksen ja Kotilaisen rinnalla myös Hannikaisen musiikkisuvun isä P.J. Hannikainen, Armas Maasalo, Leevi Madetoja, Uuno Klami, Taneli Kuusisto ja Heino Kaski.

Joululauluihimme, joiden luku nousee miltei kuuteenkymmeneen, kuuluu myös sikermä kotoisia kansansävelmiä. Niitä ovat Joulupuu on rakennettu, Joulu on jo ovella sekä Jouluaatto on nyt herttainen.

Kirjallisuudessamme kirjallisten joulukuvausten huippuluojia ovat olleet Kivi, Topelius ja Nobelmiehemme Sillanpää. Sillanpään suositut, vanhuudessaan radiossa esittämänsä jouluiset radiopakinat olivat aattoillan merkittävillä hetkillä odotettuja.

Niissä yhdistyivät maaseudun hiljaisten pieneläjien Miinan ja Fransun kotoinen joulu ja pohjoisen jouluyömme kosminen suuruus. Kättä toisilleen antoi juhlavasti kaksi eri maailmaa.

Varsinkin pappissäätymme eli kirkonmiestemme sukupolvet ovat vuosisatoja toimineet kansakunnalle kristillisen joulusanoman välittäjinä. Sen nykypolvenkin edustajat sadoissa kirkoissamme nyt tekivät.

Yhteistyössä on meillä luotu suomalainen jouluperinne osana kristikunnan yhteistä juhlaa, todettiin Huidunperällä. Asiaan on samalla kuulunut sosiaalisen mielenlaadun osoittaminen kovaosaisia kohtaan, todettiin.

Joulupukki on joulussa hyvä asia, totesi tässä keskustelussa mukana ollut Kylä-Huinalan sukulaispoika, seitsenvuotias iältään. Kylä-Huinala puolestaan muisti ja kertoi paikalla olleille lukemansa määritelmän suomalaisen miehen elämänvaiheista: aluksi hän uskoo Joulupukkiin, sitten hän ei usko. Lopuksi hän itse toimii Joulupukkina.

Todettiin myös, että kauppojen näkökulmasta joulunseutu meillä yhtäkaikki jatkuu, vaikka tärkeimmät joulupyhät on ohitettu. Lehtien mukaan pelkästään Helsinkiin arvioidaan tulevan loppiaiseen mennessä peräti 130 000 matkailijaa itänaapurista. Yöpymisiä arvioidaan olevan 96 000.

Keskustelun päätteeksi Huidunperällä todettiin, että kotoinen suomalainen joulu on suuri ja arvokas juhla ja yhteiskunnan laajalti toteuttama. Kirkon ohessa maan talouselämällä on siinä ja sen valmisteluissa varsin merkittävä osuus. Ja tosi on, että vakavan hartauden ja juhlavuuden rinnalla ilo ja hyväntuulisuus kuuluvat jouluviettoomme.

HEIKINTYTÄR